

9 okt. 2016, 28^e zondag door het jaar C

Inleiding

Door zijn woorden de wereld omgekeerd: dat zongen we zo net. En ook: “Mensen zullen andere mensen zijn”; dat gebeurt vandaag in de beide lezingen, met de mannen die melaats waren. Zij worden een ander mens, doordat ze een man van God ontmoetten. Mensen die getekend zijn, horen een woord dat de harten raakt, een woord dat hun wereld op zijn kop zet, de wereld weer nieuw maakt. Melaatsheid maakt eenzaam, sluit mensen buiten, sluiten mensen af van de maatschappij. Ook in onze tijd worden mensen nog uitgesloten, omdat ze anders zijn, omdat ze er anders uitzien. Durven ook wij dat woord te spreken, dat mensen weer nieuw maakt. Dat hun wereld weer omkeert?

Overweging.

Vandaag horen we in beide lezingen over mensen die lijden aan huidziekten: huidvraat oftewel lepra, melaatsheid.

In de eerste lezing gaat het over de Syriër Naäman, die in zijn eigen land geen arts vond die hem beter kon maken en die op advies van zijn knecht zijn heil over de grens gaat zoeken, bij de Joodse profeet Elisa.

Naäman geneest en dat is voor hem een ervaring waar hij de kracht van de God achter ziet, hij ervaart dat de God van de Joden hem heeft aangeraakt, hem heeft genezen. Die God wil hij voortaan ook vereren en daarom wil hij een vracht aarde meenemen naar zijn thuisland. Een stukje grond om aan God te kunnen denken. Grond onder de voeten om Hem niet te vergeten die een ander mens van hem maakte. De wereld was niet veranderd en toch leek de wereld voor hem omgekeerd. Omdat hij een ander mens geworden is.

In het evangelie horen we over 10 mensen, die melaats waren. Zij bleven op afstand staan, zoals dat verplicht was in die tijd om anderen niet te besmetten, en ze riepen naar Jezus. zij vragen om barmhartigheid (“Jezus, heb medelijden met ons”), hetgeen een bescheiden manier is om genezing te vragen. En Jezus stuurt ze al naar de priesters om zich te laten zien, nog voordat er iets gebeurt is. en al gaande, onderweg, werden ze gereinigd. Wat een vertrouwen. Wat een geloof. Ze gaan op weg op het woord van Jezus en ze worden ‘gaandeweg’ genezen. Dan is er één van de tien, die terug komt. Het is de vreemdeling, de Samaritaan. Hij keert om en gaat terug naar Jezus en looft God met luide stem. Hij herkent God als de kracht achter zijn genezing. De wereld was niet veranderd en toch leek de wereld voor hem omgekeerd. Omdat hij een ander mens geworden is.

En wij? Misschien denken we dat er in de 21^e eeuw geen melaatsheid meer is. in elk geval komen de meeste van ons niet met melaatsen in aanraking. Maar ik weet zeker dat er ook in onze tijd nog veel mensen getekend zijn. Getekend van buiten of van binnen. Het kan gaan om de onschuldige jeugdpuistjes, waarvan we ons misschien nog herinneren hoe erg je dat vond, hoeveel smeerseltjes je wilde proberen om ervan af te komen of ze op zijn minst wat te verbloemen..... Of vormen van eczeem of andere uiterlijke oneffenheden.....

Het is niet eens zozeer de kwaal, al kan de jeuk verschrikkelijk zijn, maar het allerergste is je gevoel aangehaapt te worden, gemeden te worden, vies te lijken in de ogen van anderen, kortom je buitengesloten voelen.....

Ik wil er een nieuw verhaal aan toevoegen, vandaag: de blijde boodschap volgens paus Franciscus.

Het geschiedde in 2015. De paus was in het gezelschap van Andries Knevel. Deze laatste was 'in de ban van de paus' en volgde hem.

Op een dag kwam de paus onderweg een man tegen, die al zijn leven lang getekend was door een huidziekte. Zijn gezicht was een en al bobbel. Het was een tamelijk afschrikwekkend gezicht.

De paus zag de man, ging naar hem toe en omhelsde de man zonder schroom, zonder aanstoot te nemen aan zijn uiterlijk.

En de man huilde, hij huilde van geluk. Hij durfde zich weer te laten zien. En ook kwamen de mensen weer naar de man toe. Mensen die hem tot nu toe altijd gemeden hadden. Mensen die hem geen hand durfden te geven. Mensen die hem eerder niet aankeken.

De getekende man was niet veranderd, niet genezen, de wereld was niet veranderd en toch leek de wereld omgekeerd. Omdat hij een ander mens geworden is.

Durven wij te kijken naar de man op de foto op ons blaadje?

Durven wij te kijken naar wie qua uiterlijk niet voldoen aan onze schoonheidseisen?

En zien wij om naar wie er van binnen getekend door het leven gaan?

In hun wanhoop zochten de melaatsen hun heil bij Elisa en Jezus.

Zij horen een woord dat hun hart raakt, een woord dat hun wereld weer nieuw maakt.

Ook in onze tijd worden mensen nog uitgesloten, omdat ze anders zijn, omdat ze er anders uitzien.

Durven ook wij dat woord te spreken, dat mensen weer nieuw maakt. Dat hun wereld weer omkeert?

Laten wij ons door Elisa en Jezus leiden om hen te zien opdat ook zij andere, nieuwe mensen kunnen worden.

Amen.